

at de i deres Bestyrelse kunde virke, som de selv vilde. Hovedformaalet for Stamstutteriet var dengang — kan jeg gjerne sige — at skaffe Heste til de kongelige Stalde. Den Anstren-gelse, som maatte gjøres for at holde det hvide Stod vedlige, var saa stor, at Hoppeholdet ved Frederiksborg Stutteri formeredes saaledes, at det fortærede Stutteriet, og derved blev man. Disse hvide Heste, som efterhaanden ilfsidst ikke mere vare hvide, bleve mindre og mindre hvert Aar. Dette kom ogsaa noget deraf, at Hestene i Landet bleve hvert Aar større, og, naar de hvide Heste ikke ogsaa bleve større, saa voxede de andre dem over Hovedet; de 8 Heste for den kongelige Vogn, som hidtil vare betragtede som temmelig anseelige Heste, kom da til at see temmelig jævne og smaa ud. Opmærksomheden var allerede henvendt paa Stutteriet, og mange Klager førtes over det umaabeligt Kostbare, der var ved at forsyne de kongelige Stalde paa denne Maade, og over den ringe Frugtbarhed, der var paa Stutteriet. Men det blev da paa eengang angrebet ogsaa fra andre Sider, hvilket ikke kan være ubekendt for den høitærede Minister. En Mand, hvis Navn har en slet, og som fortjener at have en slet Klang, nemlig Hertugen af Augustenborg, gav sig paa eengang til med hele sin Energi og med Anvendelsen af hele sin Dygtighed — thi han er ingen dum Mand — at søge Midler til at skaffe en god Hesteavl tilveie, ved at anlægge et privat Stutteri paa Augustenborg. Dette fik et overordentligt Ry og Anseelse, men det blev ilfsidst baade af ham selv og af hans nærmeste Venner anset for at koste ham Mere, end det var værd, og det har kostet ham saa Meget, at det er et stort Spørgsmaal, om ikke hans derfra hidvørende Pengesforlegenheder bragte hans Sind i en saadan Bevægelse, at han indlob sig paa Foretagender, som han ellers ikke havde indladt sig paa. Jeg kan naturligviis ikke sige det med Bestemthed, jeg har det kun von Hørensagen og maa derfor lade det staae ved sit Værd. Men i alt Fald viste han sit Stutteri frem for Kong Christian den Ottende som Prinds, og fra Christian den Ottende som Talsmand for den almindelige Op-
position, der allerede dengang eksisterede her i Landet, udgik det egentlige Angreb paa det

Frederiksborgske Stutteri, som atter fremkalbte den Undersøgelse, hvorved Stutteriet kom til at undergaae en Hovedforandring, en Omstiftelse fra, hvad det havde været, til hvad det skulde blive. Dette hele Frederiksborgske Stod, den Frederiksborgske Race, som man nu søger efter som efter Knappenaale, havde dengang Ingen nogen Idee om som særlig Race. Man havde kun Begreb om, at der mellem Hingstene, og ogsaa mellem Hopperne, paa Frederiksborg Stutteri fandtes forskjellige gode Individier, der holdtes for at være af en stjern og fortrinlig Beskaffenhed, som bleve tegnede og malede med megen Opoffrelse — jeg troer endogsaa, at der findes Portraiter af de fleste Hingste fra den Tid. Disse Individier vare af 9 — jeg troer, at det var 9, — Racer, hvoraf de 4 vare indenlandske Bastardracer, og de 5 oprindelige Racer. Jeg tør ikke give disse Tal ud for ganske sikke, men, saavidt jeg veed, ere de omtrent rigtige. Hvilken af disse forskellige Racer, hvis Forskjellighed atter var overordentlig stor, der menes, naar man nu taler om at bringe det Frederiksborgske Stutteri eller rettere sagt det Frederiksborgske Stod igjen paa Fode, det maa jeg oprigtigt talt tilstaae, at jeg ikke veed. Nærmest troer jeg, navnlig fordi det er den Form, som de Heste, som jeg her nævnte, meest havde, at der menes den paa Frederiksborg Stutteri saakaldte spanske Hesterace. Der var en spansk Race og en Variant, den neapolitaniske, der i Grunden var den samme, og endelig en vallachisk, der ikke stod den meget fjern. Fra den vallachiske Race udgik meest det Stod, der udbredtes omkring paa Landet, og fra den spanske det, som hovedsagelig kom ind i den kongelige Ridebald. Saaledes var Tilstanden, da Stutteriet undergik den omtalte meget væsentlige Forandring, men det blev heller ikke dengang underkastet nogen collegial Bestyrelse. Det kom paa en vis indirecte Maade ind under en Mand, hvis energiske Charakter er noksom bekendt, nemlig afbøde Collin. Hans Indflydelse paa Stutteriet blev fra den Tid stor, og det er bekendt, at under ham fik de, hvem han vilde give Regimentet, Lov til at regjere frit. Altsaa var der heller ikke dengang nogen Indskrænkning i Bestyrelsen. Jeg vil ikke paa nogen Maade